

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału

- o stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy wymogi obowiązujące w odniesieniu do przeniesienia kapitału emerytalnego zgodnie z art. 19a ust. 1 lit. d) i art. 19b ust. 1 i 2 Wet op de Loonbelasting 1964 r.; art. 40c Uitvoeringsregeling Invorderingswet; art. 10d ust. 3 Uitvoeringsbesluit Loonbelasting 1965; oraz załącznikiem IV do rozporządzenia DGB2012/7010M w sprawie międzynarodowych aspektów emerytur, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 45, 56 i 63 TFUE;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że niderlandzkie uregulowanie dotyczące wymogów obowiązujących w odniesieniu do przeniesienia kapitału emerytalnego w ramach tzw. drugiego filaru, dodatkowego ubezpieczenia emerytalnego opłacanego przez pracodawcę, jest niezgodne ze swobodami przepływu pracowników, usług i kapitału. Nawet jeśli wymogi te znajdują zastosowanie do przenoszenia kapitału w sytuacjach zarówno wewnątrz krajowych jak i międzynarodowych są one łatwiejsze do spełnienia przez wewnątrz krajowe programy emerytalne aniżeli przez zagraniczne programy emerytalne, chcące oferować usługi emerytalne w państwie swojej siedziby na rzecz zamieszkujących w tym samym państwie pracowników, którzy wcześniej zgromadzili w Niderlandach kapitał emerytalny. W sytuacji gdy ustawowe wymogi nie są spełnione kapitał emerytalny zgromadzony w Niderlandach podlega opodatkowaniu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 lipca 2022 r. – BM/LO

(Sprawa C-462/22)

(2022/C 359/59)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: BM

Druga strona postępowania: BM

Pytanie prejudycjalne

Czy termin karencji jednego roku lub sześciu miesięcy określony w art. 3 ust. 1 lit. a) tiret piąte i szóste rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 ⁽¹⁾ rozpoczyna bieg dla powoda lub wnioskodawcy dopiero od momentu ustanowienia jego zwykłego pobytu w państwie członkowskim sądu, do którego wniesiono sprawę, czy też wystarczy, jeżeli na początku właściwego terminu karencji powód miał początkowo prosty pobyt w państwie sądu, do którego wniesiono sprawę, a jego pobyt dopiero potem stał się zwykłym pobylem w okresie do wniesienia pozwu lub wniosku?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 338, s. 1).